

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Isandaan at Limampu't Anim

Pagbubunyag sa Huling Pangitain ni Daniel: Isang Milleritang Pananaw hinggil sa mga Propetikong Katotohanan para sa Ating Kapanahunan

Jeff Pippenger
2024-03-24

Sinisimulan natin ang ating pagsasaalang-alang sa huling pangitain ni Daniel sa pamamagitan ng paglalapat ng prinsipyong kinakatawan ng Alfa at Omega, na nagsasaad na palagi Niyang inuugnay ang wakas sa simula. Kaya nga si Belteshazzar, na siyang si Daniel sa unang talata mismo ng huling pangitain ni Daniel, ay kakatawanin din sa huling bahagi ng mismong pangitaing iyon. Natukoy natin na si Belteshazzar ay kumakatawan sa bayang tipan ng Diyos sa mga huling araw, na nakauunawa sa "chazon," ang pangitain ng kasaysayang propetiko, na kinakatawan ng salitang "bagay" sa unang talata. Ang pangitaing iyon ng kasaysayang propetiko ay ang "pitong ulit" ng Levitico dalawampu't anim, na tumutumbas sa dalawang libo limang daan at dalawampung taon. Nauunawaan din ni Belteshazzar ang "pangitain" sa unang talata, na siyang "mareh" na pangitain ng dalawang libo't tatlong daang taon, na kumakatawan sa biglang pagpapakita ni Cristo.

Sa kabanata labindalawa, inilalarawan ni Daniel ang kilusan ng unang anghel at gayundin ang kilusan ng ikatlong anghel, sapagkat kapwa mga kilusan ay tumutupad sa talinghaga ng sampung dalaga. Sa kabanata labindalawa ay may hindi bababa sa limang katotohanan na naging bahagi ng kilusang Milerita, na kumakatawan sa mga katotohanang dapat ding maranasan at maunawaan ng kilusan ng ikatlong anghel. Kapwa tinutupad ng dalawang kilusan ang talinghaga ng sampung dalaga, at ang matatalinong dalaga ng magkabilang kilusan ay kinakailangang maunawaan ang propetikong katotohanang iyon. Kapwa dapat maunawaan ng dalawang kilusan ang unang propetikong katotohanan na pinatnubayan si Miller na kilalanin, na kinakatawan ng "pitong ulit" sa Levitico dalawampu't anim. Ang iba pang tatlong magkakatulad na karanasan at pagkaunawa ay matatagpuan sa ilang huling talata ng kabanata.

At mula sa panahong alisin ang palagiang handog na susunugin, at maitatag ang kasuklam-suklam na naninira, ay magkakaroon ng isang libo dalawang daan at siyamnapung araw. Mapalad ang naghihintay at nakararating sa isang libo tatlong daan at tatlumpu't limang araw. Ngunit ikaw, humayo ka sa iyong lakad hanggang sa wakas; sapagkat magpapahinga ka, at tatayo ka sa iyong bahagi sa katapusan ng mga araw. Daniel 12:11-13.

Ang nalalabing bayan ng Diyos sa Aklat ng Apocalipsis ay nagtataglay ng tatlong pangunahing propetikong katangian. Tinutupad nila ang mga utos ng Diyos, taglay ang pananampalataya ni Jesus, at pinaninindigan ang Espiritu ng Propesiya.

At sinabi niya sa akin, Isulat mo: Mapapalad ang mga inanyayahan sa hapunang pangkasalan ng Kordero. At sinabi niya sa akin, Ito ang mga tunay na salita ng Diyos. At ako'y nagpatirapa sa kaniyang paanan upang siya'y sambahin. At sinabi niya sa akin, Huwag mo iyan gawin:

ako'y kapwa-lingkod mo, at ng iyong mga kapatid na may patotoo ni Jesus: sambahin mo ang Diyos: sapagkat ang patotoo ni Jesus ay ang diwa ng propesiya. Apocalipsis 19:9, 10.

Tumpak na naunawaan ng mga Millerites na ang "the daily" sa aklat ni Daniel ay kumakatawan sa paganismo, at na ang panahong "inalis" ang "the daily" ay ang taong 508. Ang pagtanggap sa katotohanang iyon ay pagtanggap sa awtoridad ng "patotoo ni Jesus," na "siya ang Espiritu ng Propesiya," sapagkat maliwanag na kinikilala ng Espiritu ng Propesiya na wasto ang pagkaunawa ng mga Millerites tungkol sa "the daily."

At nakita ko, kaugnay ng 'Daily,' na ang salitang 'sacrifice' ay idinagdag ng karunungan ng tao, at hindi kabilang sa teksto; at na ibinigay ng Panginoon ang wastong pagkaunawa nito sa mga nagbigay ng sigaw ng oras ng paghatol. Nang umiiral ang pagkakaisa, bago ang 1844, halos lahat ay nagkakaisa sa wastong pagkaunawa tungkol sa 'Daily;' ngunit mula noong 1844, sa gitna ng kalituhan, tinanggap ang iba pang mga pananaw, at sumunod ang kadiliman at kalituhan. Review and Herald, Nobyembre 1, 1850.

Naunawaan ng mga Milerita na ang pagtutol ng paganismo laban sa pag-angat ng kapapahan sa kapangyarihan noong 538 ay inalis noong taong 508. Tama ang mga Milerita, ngunit limitado ang kanilang pagkaunawa. Ang bayan ng Diyos sa mga huling araw, na kinakatawan ni Belteshazzar sa talatang una, ay makikita na mula sa taong 508 hanggang 538 ay kumakatawan sa isang makahulag panahon na inilalarawan ng tipo ng tatlong taon ng paghahanda sa kasaysayan ni Cristo na nauna sa pagkakaloob sa Kanya ng kapangyarihan sa Kanyang bautismo. Makikita rin nila na ang nasabing makahulag panahon ay kumakatawan din sa makahulag panahon mula 1776 hanggang 1798, at na ang tatlong panahong iyon ay kumakatawan sa panahon ng pagtatatapan ng isang daan at apatnapu't apat na libo na nagsimula noong Setyembre 11, 2001, at magwawakas sa nalalapit na batas ng Linggo.

Sa ikalabindalawang kabanata, si Daniel ay kumakatawan sa mga Millerite at sa limang mahahalagang katotohanan at karanasan na muling mararanasan sa mga kinakatawan ni Belteshazzar. Ang ikatlong katotohanan at karanasan ng mga Millerite ay "ang tamang pananaw hinggil sa 'the daily,' na ibinigay ng Panginoon ... sa mga nagbigay ng sigaw ng oras ng paghuhukom." Ang pagtanggap sa katotohanang iyon ay pagtanggap sa mga sulatin ni Ellen White, na siyang Espiritu ng Propesiya. Ang ikaapat na katotohanan at karanasan ng mga Millerite, at ng mga mensahero ng ikatlong anghel, ay ang hula hinggil sa isang libo tatlong daan at tatlumpu't limang taon, na nagsimula sa taong inalis ang "the daily," noong 508.

Simula noong 508, ang isang libo't tatlong daan at tatlumpu't limang taon ay umaabot sa 1843, ngunit hindi lamang 1843, sapagkat tiyak na itinutukoy ng propesiya ang mismong huling araw ng 1843, sapagkat sinasabi nito, "Mapalad ang naghihintay, at nakararating sa isang libo't tatlong daan at tatlumpu't limang araw." Ang salitang Hebreo na isinalin bilang "cometh" ay "naga," at ang ibig sabihin nito ay "humipo" o "magpatong ng kamay." Kaya't ang kahulugan ng propesiya ay, "mapalad ang naghihintay, at" humipo o magpatong ng kamay sa 1843.

Ang pagpapala ng paghihintay sa kasaysayan ng mga Milerita ay para sa mga matatalinong dalaga na nakaranas ng unang pagkadismaya, ngunit naghintay sa "pangitaing nag-antala." Sa paghihintay

ng mga Milerita sa “pangitaing nag-antala,” bilang katuparan ng talinghaga ng sampung dalaga at ng ikalawang kabanata ng Habacuc, sila’y pinagpala. Sa panahong iyon ng pag-antala ay nakita nila na kanilang tinutupad ang talinghaga, at na sa wakas ang pangitain ay “magsasalita.” Ang kanilang panahon ng pag-antala at pagkadismaya ay nakasalig sa maling pagtukoy na ang dalawang libo’t tatlong daang taon ay magwawakas noong 1843, ngunit ang pangitain ay tunay na para sa 1844. Ang kanilang pagkadismaya ay nakaangkla sa karanasang nabuo nang nagtapos ang taong 1843 na walang pagbabalik ni Cristo. Ang kanilang pagkadismaya, at ang pagpapalang ipinahayag sa mga pagkatapos ay piniling maghintay, ay pawang nakabatay sa mismong huling araw ng taong 1843, na “umabot sa” o “dumarating sa” 1844.

Ang karanasan ng unang pagkakabigo, bilang katuparan ng talinghaga ng sampung dalaga, ay nauunawaan at nauulit sa mga kinakatawan ni Belteshazzar. Ang ikalimang katotohanan at karanasan na kikilalanin ng mga kinakatawan ni Belteshazzar ay ito: na sa "wakas ng mga araw", si Daniel ay "tatayo sa kaniyang kapalaran".

“Si Daniel ay nakatayo sa kaniyang bahagi mula nang alisin ang tatak at ang liwanag ng katotohanan ay sumikat sa kaniyang mga pangitain. Siya ay nakatayo sa kaniyang bahagi, dala ang patotoo na dapat maunawaan sa wakas ng mga araw.” Sermons and Talks, tomo 1, 225, 226.

Naranasan ng mga Millerita ang proseso ng pagpapadalisay na naisakatuparan sa pamamagitan ng pagdami ng kaalamang nagmula sa Aklat ni Daniel nang ito’y naalisan ng selyo noong 1798. Ang mga kinakatawan ni Belteshazzar ay makararanas ng proseso ng pagpapadalisay na naisakatuparan sa pamamagitan ng pagdami ng kaalamang nagmula sa Aklat ni Daniel nang ito’y naalisan ng selyo noong 1843. Mauunawaan din nila na ang Aklat ni Daniel ay may natatanging layunin sa pagtatatak ng isandaan at apatnapu’t apat na libo.

Kapag ipinagkaloob ng Diyos sa isang tao ang isang natatanging gawain, nararapat siyang tumindig sa kaniyang bahagi at dako, gaya ng ginawa ni Daniel, handang tumugon sa tawag ng Diyos, handang tuparin ang Kaniyang layunin. Manuscript Releases, tomo 6, 108.

Bilang mga dating Laodiceano, yaong kinakatawan ni Belteshazzar ay kanilang makikilala na sa pamamagitan ng mga aklat ni Daniel at ng Apocalipsis, na iisang aklat ang mga ito, naisasakatuparan ang pangwakas na pagbabagong-buhay.

“Kapag higit na nauunawaan ang mga aklat ni Daniel at Apocalipsis, ang mga mananampalataya ay magkakaroon ng ganap na naiibang karanasang panrelihiyon. ... Isang bagay ang tiyak na mauunawaan mula sa pag-aaral ng Apocalipsis—na ang ugnayan sa pagitan ng Diyos at ng Kaniyang bayan ay matalik at tiyak.” Ang Pananampalatayang Isinasabuhay Ko, 345.

Bilang mga dating Laodiceano, nakilala na nila ang kanilang kalagayang Laodiceano, at nakilala na nila na sila, sa espirituwal, ay kasingpatay ng isang libis ng mga tuyong buto; at bilang tugon sa tuwirang patotoo hinggil sa kanilang kalagayang patay at nawawala, makikilala nila ang kanilang pangangailangang maging buhay bilang pangunahing priyoridad.

Ang muling pagsigla ng tunay na kabanalan sa kalagitnaan natin ay ang pinakamahalaga at pinakagyat sa lahat ng ating mga pangangailangan. Ang paghahanap nito ay dapat maging pangunahing gawain natin. Selected Messages, aklat 1, 121.

Ang pangako ng Biblia ay na ang sinumang naghahanap ay makasusumpung, at pagkatapos ay aakayin sila ng Espiritu Santo upang maunawaan na ang mga aklat ng Daniel at Apocalipsis ang nagbubunga ng kinakailangang pagkabuhay na muli.

"Kapag, bilang isang sambayanan, naunawaan natin kung ano ang kahulugan ng aklat na ito para sa atin, makikita sa ating kalagitnaan ang isang dakilang muling pagsigla." Testimonies to Ministers, 113.

Ang katapusan ng huling pangitain ni Daniel, gaya ng inilalarawan sa ika-labindalawang kabanata, ay tumutukoy sa karanasang nagbubunga ng bayan ng tipan ng Diyos sa mga huling araw, gaya ng kinakatawan ni Belteshazzar sa unang talata ng huling pangitain. Doon, si Daniel, na kinakatawan bilang Belteshazzar, ay nauunawaan kapwa ang panloob na pangitain ng dalawang libo't tatlong daang taon at ang panlabas na pangitain ng dalawang libo't limandaan at dalawampung taon. Nauunawaan niya ang "bagay," at ang "pangitain." Nauunawaan niya ang pangitaing chazon at ang pangitaing march. Nauunawaan niya ang pagyurak sa santuwaryo at sa hukbo, at ang panunumbalik ng santuwaryo at ng hukbo. Nauunawaan niya kapwa ang mga pangitain sa Ilog Ulai at sa Ilog Hiddekel.

Ipagpapatuloy natin ang pag-aaral na ito sa susunod na artikulo.

May pangangailangan ng higit na masusing pag-aaral ng Salita ng Diyos; lalo na ang Daniel at ang Apocalipsis ay nararapat na pag-ukulan ng pansin, gaya ng kailanman ay hindi pa nagawa sa kasaysayan ng ating gawain. Maaaring mas kaunti ang masasabi natin sa ilang paksa hinggil sa kapangyarihang Romano at sa Kapapahan; ngunit nararapat nating ituong pansin sa mga isinulat ng mga propeta at mga apostol sa ilalim ng inspirasyon ng Espiritu Santo ng Diyos. Hinubog ng Espiritu Santo ang mga bagay-bagay, kapuwa sa pagbibigay ng propesiya at sa mga pangyayaring inilalarawan, upang ituro na ang taong kasangkapan ay dapat panatilihin wala sa paningin, nakatago kay Cristo, at na ang Panginoong Diyos ng langit at ang Kanyang kautusan ay dapat maitaas. Basahin ang aklat ni Daniel. Isa-isahin, punto por punto, ang kasaysayan ng mga kahariang kinakatawan doon. Masdan ang mga estadista, mga konseho, mga makapangyarihang hukbo, at tingnan kung paanong kumilos ang Diyos upang ibaba ang kapalaluan ng mga tao, at ilugmok sa alabok ang kaluwalhatian ng tao....

Ang liwanag na tinanggap ni Daniel mula sa Diyos ay ibinigay partikular para sa mga huling araw na ito. Ang mga pangitaing nakita niya sa mga pampang ng Ulai at ng Hiddekel, ang malalaking ilog ng Shinar, ay ngayon ay nasa proseso na ng katuparan, at ang lahat ng mga pangyayaring inihula ay malapit nang maganap.

Isaalang-alang ang mga kalagayan ng bayan ng mga Hudyo nang ibinigay ang mga propesiya ni Daniel.

Maglaan tayo ng higit na panahon sa pag-aaral ng Banal na Kasulatan. Hindi natin nauunawaan ang salita gaya ng nararapat nating maunawaan. Ang Aklat ng Pahayag ay

nagbubukas sa pamamagitan ng isang tagubilin sa atin na unawain ang pagtuturong taglay nito. “Mapalad ang bumabasa, at ang mga nakikinig sa mga salita ng propesiyang ito,” wika ng Diyos, “at tumutupad sa mga bagay na nakasulat dito; sapagkat malapit na ang panahon.” Kapag nauunawaan natin, bilang isang sambayanan, kung ano ang kahulugan ng aklat na ito para sa atin, makikita sa gitna natin ang isang dakilang muling pagsigla. Hindi natin lubos na nauunawaan ang mga aral na itinuturo nito, sa kabila ng tagubiling ibinigay sa atin na ito’y siyasatin at pag-aralan.

Noong mga nakaraang panahon, ipinahayag ng mga guro na ang aklat ni Daniel at ang Aklat ng Pahayag ay mga aklat na tinatakan, kaya’t tinalikuran ng bayan ang mga ito. Ang tabing na, dahil sa waring hiwaga nito, ay pumigil sa marami na ito’y alisin, ay inalis na ng mismong kamay ng Diyos mula sa mga bahaging ito ng Kanyang salita. Ang mismong pangalang “Pahayag” ay sumasalungat sa pagsasabing ito’y isang aklat na tinatakan. Ang “Pahayag” ay nangangahulugang may isang mahalagang bagay na inihahayag. Ang mga katotohanan ng aklat na ito ay inilaan para sa mga nabubuhay sa mga huling araw na ito. Nakatayo tayo, na inalis na ang tabing, sa banal na dako ng mga sagradong bagay. Hindi tayo dapat tumayo sa labas. Dapat tayong pumasok, hindi taglay ang pabaya, di-magalang na pag-iisip, hindi rin ang padalus-dalos na mga hakbang, kundi may paggalang at banal na takot. Nalalapit na tayo sa panahon kung kailan matutupad ang mga propesiya ng Aklat ng Pahayag....

Taglay natin ang mga utos ng Diyos at ang patotoo ni Jesu-Cristo, na siyang espiritu ng propesiya. Matatagpuan sa salita ng Diyos ang mga hiyas na hindi matatawaran ang halaga. Ang mga nagsasaliksik ng salitang ito ay nararapat na panatilihin malinaw ang isipan. Huwag kailanman nilang pagbigyan ang baluktot na gana sa pagkain o pag-inom.

Kung gagawin nila ito, malilito ang kanilang kaisipan; hindi nila makakayanin ang hirap ng malalim na pagsasaliksik upang matuklasan ang kahulugan ng mga bagay na nauukol sa mga pangwakas na tagpo ng kasaysayan ng daigdig na ito.

Kapag higit na nauunawaan ang mga aklat ni Daniel at ng Apocalipsis, magkakaroon ang mga mananampalataya ng isang ganap na naiibang karanasang panrelihiyon. Pagkakalooban sila ng gayong mga sulyap sa mga nakabukas na tarangkahan ng langit, anupat malilimbag sa puso at isip ang katangiang marapat linangin ng lahat upang matamo ang pagiging mapalad na siyang magiging gantimpala ng mga may malinis na puso.

Pagpapalain ng Panginoon ang lahat ng sa kababaang-loob at kaamuan ay magsisikap na maunawaan ang mga ipinahayag sa Aklat ng Pahayag. Ang aklat na ito ay naglalaman ng napakaraming bagay na hitik sa kawalang-kamatayan at puspos ng kaluwalhatian, anupa’t ang lahat ng taimtim at masikap na bumabasa at nagsasaliksik nito ay tumatanggap ng pagpapalang ipinagkakaloob sa mga “nakikinig sa mga salita ng propesiyang ito, at tumutupad sa mga bagay na nasusulat dito.”

Isang bagay ang tiyak na mauunawaan mula sa pag-aaral ng Aklat ng Pahayag—na ang ugnayan sa pagitan ng Diyos at ng Kanyang bayan ay malapit at tiyak.

Isang kagila-gilalas na ugnayan ang nakikita sa pagitan ng sansinukob ng langit at ng mundong ito. Ang mga bagay na ipinahayag kay Daniel ay pagkaraan ay pinunan ng kapahayagang

ibinigay kay Juan sa Pulo ng Patmos. Ang dalawang aklat na ito ay nararapat na pag-aralan nang maingat. Makalawang nagtanong si Daniel, “Gaano katagal pa hanggang sa wakas ng panahon?”

At aking narinig, ngunit hindi ko naunawaan: kaya sinabi ko, O aking Panginoon, ano ang magiging wakas ng mga bagay na ito? At sinabi niya, Yumaon ka sa iyong lakad, Daniel: sapagkat ang mga salita ay nalilihim at tinatakan hanggang sa panahon ng wakas. Marami ang dadalisayin, papuputihin, at susubukin; nguni't ang masasama ay gagawang masama: at wala ni isa sa masasama ang makakaunawa; nguni't ang marurunong ay makakaunawa. At mula sa panahon na ang palaging handog ay aalisin, at maitatayo ang kasuklamsuklam na naninira, ay magkakaroon ng isang libo't dalawang daan at siyamnapung araw. Mapalad ang naghihintay, at dumarating sa isang libo't tatlong daan at tatlumpu't limang araw. Nguni't yumaon ka sa iyong lakad hanggang sa wakas: sapagkat ikaw ay magpapahinga, at tatayo ka sa iyong kapalaran sa katapusan ng mga araw.

Ang Leon mula sa lipi ni Juda ang siyang nag-alis ng selyo ng aklat at ibinigay kay Juan ang pahayag ukol sa mga dapat mangyari sa mga huling araw na ito.

Si Daniel ay tumindig sa kaniyang kapalaran upang magpatotoo, isang patotoong tinatakan hanggang sa panahon ng wakas, kung kailan dapat ipahayag sa ating sanlibutan ang mensahe ng unang anghel. Ang mga bagay na ito ay may walang hangganang kahalagahan sa mga huling araw na ito; ngunit samantalang 'marami ang dadalisayin, paputiin, at susubukin,' 'ang masasama ay gagawa ng kasamaan; at wala isa man sa masasama ang makauunawa.' Tunay nga ito! Ang kasalanan ay paglabag sa kautusan ng Diyos; at ang mga ayaw tumanggap ng liwanag hinggil sa kautusan ng Diyos ay hindi makauunawa sa pagpapahayag ng mga mensahe ng unang, ikalawa, at ikatlong anghel. Ang aklat ni Daniel ay inalisan ng tatak sa Pahayag na ibinigay kay Juan, at inihahatid tayo tungo sa mga huling tagpo ng kasaysayan ng daigdig na ito.

"Isasaisip ba ng ating mga kapatid na tayo'y nabubuhay sa gitna ng mga panganib ng mga huling araw? Basahin ang Apocalipsis kaugnay ng Daniel. Ituro ang mga bagay na ito." Testimonies to Ministers, 112-115.